

GOLD RUSH RANCH

ELSIE SILVER

**A PHOTO
FINISH**

CÉLFOTÓ

GOLD RUSH RANCH

ELSIE SILVER

**A PHOTO
FINISH**

CÉLFOTÓ

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Elsie Silver: *A Photo Finish*
Originally self-published in 2021 by Elsie Silver.
This edition published in 2024 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

Fordította
Németh Dorottya

Szerkesztette
Varga Andrea

Borítóterv
Books and Moods

ISBN 978-963-636-791-6

Minden jog fenntartva

Copyright © Elsie Silver 2021
Cover and internal design © Sourcebooks 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © Németh Dorottya 2025

1. FEJEZET

Violet

Tényleg megnyertem ezt a versenyt?

Körülöttem minden lassított felvétellé változik. A hegyes, fekete fülecskék és az izmos nyakra simuló gyönyörű, fényes sörény tulajdonosa egyenletes ritmusban ring alattam. Az újaimmal kapaszkodom abba a sörénybe, úgy, mintha az életem múlna rajta.

Hátranézek, hogy lássam, tényleg átjutottam-e a célvonalon. Szóval nem elájultam, és kihagytam valahogy a verseny egy részét. Az is lehet, hogy van még egy kör hátra? Lehet, hogy elcseszttem az egészet, amilyen béna újonc vagyok itt?

De lassan megjelenik körülöttem a többi zsoké és ló is. Az izgatott emberek és állatok lassan lehiggadnak. Még azt is hallani vélem, ahogyan a versenytársaim gratulálnak. Ami végül is szép dolog, tekintve, hogy semmi keresnivalóm nincs itt egy *ilyen* ló hátán egy *ilyen* nagy hírű verseny győzteseként.

Ez volt életem *első* versenye, és a győzelemmel bejutottam a Denman Derbyre. Mi ez, ha nem vakszerencse? Ilyesmi még soha nem történt velem.

Megcsóválom a fejem, hátha tisztulnak a gondolataim, de csak erősödnek a zajok körülöttem. Éljenzés a lelátókon, zene a hangszórókból, és a rajtszámunk is villog a kijelzőn.

Tényleg megcsináltuk!

Ráhajolok a fényes, fekete nyakra, mindkét kezemmel átölelem, és belefúrom az orrom az izzadságtól csatakos szőrbe. Elcsuklik a hangom, és könnyek szöknek a szemembe.

– Ki a legklasszabb srác? – súgom oda DD-nek.

Miután felegyenesedem, lassabban sétálunk tovább. Ha vége a versenynek, DD sem marad aktív hosszú ideig. Olyan, mint egy hatalmas, öreg játék mackó, de nem volt mindig az. Nemrég még mindenki elkerülte a farmon. De az új trénere, Billie megszélidítette, én meg valamiféle szerencse folytán felülhettem a nyergébe.

Lazábbra engedem a gyeplőt, és lassan lesétálunk DD-vel a pályáról. Várnak a győztesek körében. Azt hiszem, most ez következik. Hirtelen megrettenek, mert fogalmam sincs, mit kell ilyenkor csinálni. Kiismerem magam a helyszínen, de még soha nem nyertem egy ilyen nagy versenyt.

Szerencsére viszont máris ott terem mellettem Hank, a Gold Rush Farm istálló mestere. Megveregeti a lábam, és őszinte örömet látok az arcán, amikor felnéz rám. Zöld szeme körül millió ránc gyűlt már össze, de azokban a szemekben igazi érzelmek ragyognak.

– Gratulálok, Violet! Nagyon büszke vagyok rád!

Szaporán pislogok, és gyorsan másfelé nézek. Hank minden ízében olyan, mint egy igazi apafigura. Vagy inkább nagypapa? Nem is tudom. Elég idős már ahhoz, hogy nyugdíjba menjen, de itt van, és mindennap keményen dolgozik a farmon, mintha húszéves lenne.

Most már nem tudom visszafogni a könnyeimet. Most esik csak le igazán, mi történt, és elragadnak az érzelmek. Hankre mosolygok.

– Köszönöm, Hank!

Az öreg kivezet minket egy fa alá, és így szól:

– Várjatok itt egy percet, mielőtt kimentek oda! Vegyéél pár nagy levegőt, hogy összeszedd magad!

Ebben a pillanatban meg tudnám ölelni, amiért pontosan tudja, mi kell nekem, mert engem elragadnak az események. Fogalmam sincs, hol vagyok, mihez kezdjek.

– Köszönöm! – mosolygok le rá, aztán behunyom a szemem, és nagyokat sóhajtok, ahogyan Hank tanácsolta.

Nemrég még a Gold Rush Farm lovásza voltam. Amikor a barátnőm, a vezető tréner, Billie Black úgy kívánta, edzettem is a lovakkal. Óriási meglepetésemre Billie egyszer csak közölte, hogy én leszek az általam ismert egyik legtehetségesebb versenyló új zsokéja. Patrick Cassel egyszer lovagolt DD-n, ami elég volt Billie-nek ahhoz, hogy feketelistára tegye a híres zsokét, és én kerüljek a helyére.

Úgy csöppentem ebbe a helyzetbe, mint Pilátus a krédóba, és szerintem most mindenki rájön, hogy csak blöfföltem.

Amikor elmúlik a szédülés, kihúszom magam, és felemelem a fejem. DD légzése is lecsillapodott, mert hallom, hogy rágcsálja a zablát, ami biztos jele annak, hogy megnyugodott.

Addig csináld, amíg magától nem megy, Vi! Nem számít, hogyan jutottam ide. Megnyertem ezt a versenyt, pedig nem volt könnyű dolgunk. Megérdemlem ezt a győzelmet, és méltóságteljesen el is fogadom, ahelyett hogy ostromoznám magam, miért nem érdemlem meg.

– Jól van, készen állok.

Magabiztosan bólintok, Hank pedig elindítja DD-t, és sétálunk a győztesek körének nevezett cirkusz felé.

Billie már ott van. Hatalmas napszemüveg takarja a fél arcát, amivel szerintem a könnyeit rejtegeti. Ott áll mellette Vaughn, a farm egyik tulajdonosa, és kezét birtoklóan Billie derekán tartja.

Muszáj vigyorognom. Valami folyik ott, az tuti. Amikor Billie rohanva érkezik, és megöleli DD-t meg engem, gyorsan rákacsintok. Hadová! valamit arról, hogy mennyire szeret, és milyen büszke rám. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem érzékenyülök el újra a szavai hatására.

– Köszönöm ezt neked! – súgom inkább csak a hatalmas hajkoronába, amikor lehajolok, hogy viszonzzam az ölelését.

Vaughn lép oda hozzánk, és kinyújtja a kezét ölelés helyett. Őszinte a mosolya, és a melle büszkeségtől dagad.

– Gratulálok, Violet! Gyönyörűen lovagoltál!

– Köszönöm a lehetőséget! – felelem, és úgy vigyorgok, mint egy eszement. Mert komolyan, ki ültet fel egy zöldfülű, minden tapasztalat nélküli, huszonhat éves lovászt egy *ilyen* versenyen egy *ilyen* lóra?

A szemem sarkából látom, hogy még valaki odalép Vaughn mellé. Érzem, hogy bámulom, de rögtön le is szidom magam miatta. Kijelenthetjük, hogy van még mit javítani azon a bizonyos pókerarcon. Tisztában vagyok vele, de nem tehetek róla. Az érzéseim kiülnek az arcomra. Mintha villogó fényreklámok lennének. Most is így történik. A Vaughn mellett megjelenő férfi a bátyja, Cole. Sokat hallottam már róla, főleg Billie panaszkodott arról, mekkora seggfej, és viccelődve robotnak nevezte. Így, ahogy most ránézek, értem, miért mondta. Mindenki mosolyog, ünnepel, jókedvű, de ő sötét arccal közeledik.

Sötét, de attól még nagyon csábító.

Nem is tudom, hogy a megnövekedett endorfinszint miatt érzem úgy, hogy beleszédülök a látványba, vagy a boldogság nyomja el az agysejteket, de nem tudom levenni a szemem erről a pompás emberpéldányról. Akármilyen csúnyán néz rám, úgy szívom magamba a jelenlétét, ahogyan a pezsgőt fogom, amit a nap végén majd végre megihatunk.

Nagyon hasonlít Vaughnra, de mégis egészen más. Keményebb, tekintélyesebb. Vaughn magas, vékony, a bátyja erős, széles vállú. Az izmai jól láthatóan kidomborodnak az öltöny alatt. Az embernek az az érzése támad, hogy ha egy kicsit megfeszíti őket, szétszakad a zakója. Keskeny derék, erős combok. *Szedd össze magad, Violet, hiszen már szinte zihálsz!*

Amikor elképzeltem azt a másik testvért, aki soha nem teszi be a lábát a farmra, inkább a belvárosi irodában tölti a napját, *nem egészen* ilyesvalakire gondoltam.

– Helló! – közlöm egy kicsit túl lelkesen. *Kínos.* – Violet vagyok.

Kézfogásra nyújtom a kezem, és közben látom, hogy egyre több ember és fényképezőgép vesz körül minket.

Cole nem mosolyodik el. A száját továbbra is egyenes vonalban szorítja össze, és szürke szeme lyukat éget belém. Még mindig DD hátán ülök. Amikor kezet fog velem, akkor érzékelem igazán, milyen hatalmas. A kezem, sőt gyakorlatilag a csuklóm is eltűnik a tenyerében. Meleg érintését érzem meg először, aztán megszorítja a kezem, és közelebb lép. Egyszer csak váratlanul felemeli a másik kezét, és mutatóujjával magához int.

Közelebb parancsol magához.

Gyorsabban ver a pulzusom, de engedelmeskedem neki. Mint egy élettelen bábu. Mint a rovarok a lámpafényben.

Azt hiszem, gratulálni akar.

Nem számítok arra, hogy a múlt hibáit emlegeti fel.

– Örülök, hogy újra találkozunk, Csinoska. Majdnem nem ismertelek meg ruhában.

Egyszerre minden oxigén elfogy körülöttem, és rémülten kapkodok levegő után.

Ne!

Némán, bénultan figyelem a vonásait. Érzem, hogy minden vér kifut az arcomból, miközben igyekszem felidézni annak a férfinak az emlékét, akit olyan kitartóan próbáltam elfelejteni.

A rohadt életbe, ez nem lehet igaz!

Csak egy ember van a világon, aki ezen a néven szólíthat, és elég pimasz ahhoz, hogy meg is tegye. Elvörösödöm, amikor a tavalyi év emlékképei gyors egymásutánban felbukkannak az agyamban.

Fiatalkori függetlenedési törekvéseim útján zökkenők is voltak. Kísérleteztem ezzel-azzal.

De az életem azon részének anonim módon a múltban kellett volna maradnia.

Amikor szó nélkül eltűntem, neki is ott kellett volna maradnia, ahol hagytam.

Arról nem volt szó, hogy bármit is jelenthet még nekem.

De miközben körülöttem folyik a zajos ünneplés, én Cole szürke szemébe veszve rádöbbenek, hogy mégis jelent.

2. FEJEZET

Cole

EGY ÉVVEL KÉSŐBB

Nem akarok kiköltözni a Gold Rush Farmra.

Utálok ott lenni. És ezt nem csak úgy mondom. A szegycsontom alatt keletkező undor mondatja velem. Nem tartozom ide. Az a belső ösztön, amely a bevetéseken mindig segített életben maradni, most is kiabál, valahányszor ennek a helynek a közelébe jövök. Mégis itt vagyok. Száguldok az autópályán, amely úgyis odavisz. Ha most Irakban lennék, megfordulnék, és elhúznék innen a francba.

De nem vagyok Irakban.

Az istenverte Ruby Creekben vagyok. Az igazat megvallva, ez talán még rosszabb. Fogadjunk, hogy csak egy benzinkútjuk, egy sarki boltjuk és egy csomó pletykás vénasszonyuk van. Gyűlölöm a kisvárosokat. Utálok, hogy barátságosak, hogy azt várják tőled számodra tök ismeretlen emberek, hogy megállj, és közhelyesen beszéljess velük, pedig egyáltalán nem érdekelnek. És azt is utálok, hogy mindenki mindent tud rólad.

Legtöbbször azt gondolom, általában véve is utálom az embereket, de azért ilyen messzire még én sem akarok menni. Az nagyon kilátástalan lenne.

Szeretek egyedül lenni. Szeretem, ha van saját terem, nyugalmam, és rend van körülöttem. Nem szeretem viszont, ha kérdésekkel kószolgatnak. Tudom, hogy amint megjelenek a családi farmon, azonnal fel fogják tenni őket. Vaughnnal ez idáig csak a baj volt. Állandóan a nyomomban járt a kisöcsi, de most szerencsére el van foglalta Billie Blackkel, akivel jegyben jár és együtt is él. Billie-ről azt mondják, hogy a legutálatosabb nő a világon.

Tévedés ne essék, örülök a boldogságuknak. Igaz, hogy nehéz elismernem, de voltaképpen „aranyosak” együtt. Billie passzol az öcsémhez. De olyan rohadtul csöpögősek, és olyan rózsaszínű ködben élnek, hogy az embernek hányingere lesz. Folyton locsognak. Földugó kell hozzájuk.

Magamban fortyogok, mert elképzelem, milyen kevés nyugalmam lesz a Gold Rush Farmon.

Emlékszem, amikor apámmal kilovagoltunk. Sokat nevetünk. Emlékszem a mosolyára, és arra is, mennyire szeretett lovagolni. Milyen boldognak tűnt, amikor engem is a nyeregben látott, és én is boldog voltam, amikor vele lehettem. Aztán lefordulok arra a mellékútra, amely a farmhoz vezet, és eszembe jut ő is.

Ez keményebb dió lesz minden másnál. Nem kellett volna ennyire kiadnom magam. Nem kellett volna elveszítenem az önuralmam. Megtarhattam volna a névtelenséget. De akkor megláttam az arcát, amely az elmúlt egy évben minden éjszaka kísértett. Soha nem fogom elfelejteni azt a tisztaságot, azt a ragyogást és gondtalanságot. Persze azt csináltam, amit mindig is szoktam.

Elrontottam.

Szándékosan tintát borítottam a hófehér papírlapra. A fekete folyadék szétfolyt, és tönkretette a makulátlan lapot.

A verseny óta minden örömmel azon voltam, hogy elkerüljem őt. Ledobtam rá egy atombombát, aztán szépen odébbálltam. Tök jellemző rám. *Akkora egy idióta seggfej vagyok!*

Az ujjaimmal dobolok a kormányon, és a rágófogaimat csikorgatom, ahogyan a feszültség és a szorongás egyre nő bennem. Mielőtt a szépen nyírt fasorban futó útra hajtának, a kapu felett láncon lógó Gold Rush Farm táblára esik a pillantásom. Felhorkanok. Ez a hely már nem is farm. Sokkal inkább egy világszínvonalú versenyloistálló, és nyomokban sem hasonlít ahhoz, amit a nagyszüleim elkezdtek.

Ennyit a történelemről.

Nem kéne idejönnöm, mert ez a hely tele van olyan emlékekkel, amelyek kísértenek engem, és olyan emberekkel, akik ezt nem értik, és soha nem is fogják, mert nem szándékozom megértetni velük.

De megígértem a másik családi vállalkozás, a Gold Rush Resources igazgatótanácsának, hogy kezelésbe veszem a szomszéd városban megvásárolt új céget, és nyereségessé teszem. Azt mondtam nekik, addig nem megyek vissza, amíg ez így nem lesz. Pillanatnyilag viszont halványlila gőzöm sincs, miért ígérgettem ilyen ostobaságot.

A kör alakú kocsibehajtóhoz érve körülnézek. Meg kell hagyni, Vaughn kezei között makulátlan lett a birtok. A lovak, a kerítések, még a virágágyások is. Körülbelül egy éve vette át itt az irányítást, és felvirágoztatta a farmot. Nem szívesen vallom be, de az igazság az, hogy néha szeretném, ha visszajönné az irodába, Vancouver belvárosába. Valahogy szeretem, ha ott van körülöttem.

De ő teljesen új életet kezdett itt kint, és már-már irigylem a képességét, amellyel tökéletesen újjraalkotta magát,

miközben én ugyanabban a mókuserékben élek, és saját küszködésem mocsarába süppedve beborít a sár.

Lehunyam a szemem, és veszek egy jó nagy levegőt. Jobb kezemmel a combomba markolok, úgy próbálok valamiféle belső nyugalmat találni. A terapeutám javasolta ezt egy légzéstechnika részeként. Közöltem vele, hogy ez amolyan new age-es hippibaromságnak hangzik. Üres tekintettel bámult rám. Túl jól ismer már. Ami azt jelenti, valószínűleg azzal is tisztában van, hogy titokban próbálom gyakorolni. Működik, szóval nem kell többet arról beszélnünk, hogy ez egy megküzdési mechanizmus.

Kopp, kopp, kopp.

– Hé, nagytesó! Alszol? Tudom, hogy öreg vagy már, de ez azért túlzás.

Ha nem veszek tudomást Billie Black megjelenéséről, akkor vajon eltűnik?

Parancsszóra megsemmisíthetem a jelenlétét, mintha a képzeletem egyik bosszantó szüleménye lenne csupán?

Kinyitom a szemem, és lassan feléje fordulok. A legesúlytöbb pillantásommal méregetem, amitől az emberek általában elfutnak. De ő csak még szélesebben vigyorog rám.

Felnevet, elfordul, és int, hogy kövessem.

– Ha összeszedted magad, megtalálod Vaughnt az irodában.

Máris utálom, hogy a Gold Rush Farmon fogok lakni.

– Úgy nézel, mintha meg akarnál ölni valakit.

Vaughn az íróasztalánál ül, lehuppanok vele szemben.

– Úgy érzem, hogy talán meg is teszem.

Felhúzza a szemöldökét.

– Miért?

– Tudod, hogy nem szeretek itt lenni.

– Tudom. Az új bánya viszont Hope-ban van. Miért nem kerestél ott szállást magadnak?

Megdörzsölöm az arcomat. Vaughnnek mindig annyi kérdése van. Emlékszem, ahogyan gyerekkorunkban is folyton követett, és csak kérdezett és kérdezett végeláthatatlanul. Hét év van köztünk, és nekem nem volt kedvem olyan dolgok magyarázatába fogni, hogy miért ejtjük az egyik betűt így vagy úgy.

Felesleges kínzásnak tartom elmondani neki, hogy megpróbáltam mindent, amit csak tudtam, de egy kisvárosban nem sok hosszú távra bérelhető lakás akad. Úgy tűnik, az ember vagy ott él, vagy nem. És nem akartam egy szaros porfészekben venni egy házat, vagy a helyi fogadóban lakni a csótányok között, csak azért, hogy betartsam a tanácsnak tett ígéretemet.

– Nincs túl messze. Neked van itt egy üres irodád. Ez tűnt a legjobb megoldásnak.

Ez – remélem – megnyugtatja.

Vaughn kajánul elvigyorodik.

– Valld csak be!

Keresztbe fonom a karom a mellkasomon, mert ez az egyetlen páncélom mostanában.

– Mit valljak be?

– Hogy hiányoztam.

Szemtelen vigyora miatt legszívesebben kifektetném, és emlékeztetném arra, ki az erősebb. De inkább csak üres tekintettel bámulok rá. Ez az alap-arckifejezésem.

Vaughn megadóan felemeli a kezét.

– Oké, oké! Akkor Billie hiányzott.

Most már felnyögök, és felfelé nézek. *Szeretem a munkámat, szeretem a munkámat, szeretem a munkámat. Jó lesz a folyosó végén álló üres irodában dolgozni.*

– Igazad van. Nem erről van szó... Ó, már tudom!

A szemem sarkából látom, hogy előrehajol, és kezét a szája elé téve úgy tesz, mintha sügni akarna valamit.

– Violet hiányzott.

Ebben a pillanatban a fülemben kezdem hallani a saját szívdobogásomat. Az egész testem beleremeg. Mi az istenért mondta ezt?

Az éveken át tartó katonai kiképzésnek köszönhetően úgy tudok nézni, mintha nem éreznék semmit, pedig valójában igen. Ezért bámulok rá rezzenéstelen arccal.

– Ki?

Okos szemeivel az arcomat fürkészi, és a tekintetében azt látom, hogy jól mulat. A szeme apánkéra emlékeztet. Az övé sötét, én pedig anyánk világos szemszínét örököltem, és mindketten szerencsések vagyunk a magasságunkkal. Lehet, hogy ez Dermot nagypapától jön.

Vaughn hirtelen feláll, és amikor teljesen másról kezd beszélni, eléggé megkönnyebbülök.

– Menjünk, megmutatom, hol fogsz lakni.

Kivezet a parkolóba, és beül a tipp-topp Porschéjába. Azt már feladta, hogy mindennap öltönyben járjon, de ettől a kocsitól még nem szabadult meg.

– Miért jársz még mindig Porschéval? A világ végén laksz, ahol csak kavicsos utak vannak.

Jellegzetes, kisfiús mosollyal válaszol.

– Mert idegesíti Billie-t!

Aztán becsapja az ajtót, én pedig a nyomába szegődöm az úttalan utakon. Úgy vezet, mint egy őrült.

Valahogy mindig úgy tűnt, hogy Vaughn számára az élet csupa vidámság, móka és kacagás. Most huszonkilenc éves, és még mindig örömet leli abban, ha forduláskor a kerekéi felcsapják a kavicsokat.

Amikor leparkolunk a kék ház előtt, őszintén mondom, hogy meglepődöm. Azt hittem, hogy a vendégházban lesz a szállásom, nem a nagy házban. Abban, amit Dermot nagypapa épített. Ahol apám felnőtt.

Megint úgy érzem, menekülnöm kell innen.

El kell mennem, amíg még tudok.

Amikor kiszállok a kocsimból, meg is kérdezem Vaughnt.

– Miért nem a nagy házban laktok Billie-vel?

Vaughn egy óriási kulcscsomón próbál eligazodni. A rendetlen kupac láttán rángatózni kezd a szemem.

– Billie kedveli a vendégházat. Ott kezdtük, és azt hiszem, csak úgy ott maradtunk. Itt amúgy több helyed lesz, ha dühöngeni szeretnél.

Viccnak szánja a megjegyzést, de egy kicsit rosszulesik. Nem szeretem, ha ilyennek tartanak.

Amikor végigsimít az ajtószárnyakon, és kinyitja őket, meglepve látom, hogy teljesen felújították a házat azóta, hogy utoljára itt jártam. Világos és tágas, akár a *Country Living* magazinba is bekerülhetne. Minden fából készült, a domináns színek a kék és a fehér. És tisztaságszag van. De rendesen. Olyan tisztaságé, amit nem néztem volna ki a kisöcsémből.

Behajolok a küszöbön, és beleszippanatok a citromos illatba. Talán egy kis klór is vegyül bele.

– Felvettél egy takarítónőt?

Vaughn csak nevet.

– Nem, Billie ragaszkodott hozzá, hogy kitakarítsa neked.

Felhúzom a szemöldököm, mintha azt mondanám: *Bo-lond Billie ezt miattam csinálta?* De az igazság az, hogy egy

kicsit rossz érzésem van: valaki, akivel nem különösebben próbáltam megkedveltetni magam, ilyen szépre varázsolta a házat miattam.

Az öcsém csak legyint, és belép a házba. Cipővel. Csikorogatom a fogaimat.

– Az ő háza elég rossz állapotban volt, amikor kiköltözött ide, és folyton nyaggatott miatta. Mellékesen pedig lassan felújította ezt a házat is. Azt mondta, ez az épület megérdemli az újrakezdés esélyét.

Tudom, arra utal, hogy a nagyszüleink a halálukig itt éltek. Én is szerettem őket, de Vaughn és a nagyapám, Dermot között különleges kapcsolat volt. Emiatt majdnem elcseszte az egészet Billie-vel is.

Szóval, míg ez a ház őt elsősorban Dermotra emlékezteti, az én memóriámból fájdalmas képek jönnek elő az apámról. Ő volt a példaképem. Láttam, amikor verseny közben leesett a lóról, és többé nem kelt fel. Vaughn túl fiatal volt, amikor apánk meghalt, nem kötik őt úgy az emlékek ehhez a helyhez, de a farmon engem minden órá emlékeztet. Megköszörülöm a torkom, ezzel is megszakítva a gondolataimat.

– Szép munkát végzett.

Vaughn kimeresztí a szemét egy kicsit, mintha megdöbbenne azon, hogy megdicsérem a menyasszonyát. *Tényleg ilyen rossz lennék?*

– Majd megmondom neki – feleli fura arkifejezéssel. – És Cole, ha valamikor szeretnél... nem is tudom... inni egy sört, vagy ilyesmi, akkor szólj. Benne vagyok. Nem kell egyedül elzárkóznod itt.

Nézek rá, és ugyanazt a magányos kisfiút látom, akit ott-hon hagytam, amikor felszálltam a repülőgépre, és elmentem az alapképzésre. Soha nem tudtam szavakba önteni a bocsánatkérést, hogy elutaztam. Lehet, hogy nincs rá szükség,

de folyamatosan úgy éreztem, ezzel tartozom neki. Ezért is kényelmetlen nekem Vaughn társasága. Szeretnék közelebb kerülni hozzá, de ez feltehetően azt is jelentené, hogy olyan témákról is beszélünk, amiket a legjobb elkerülni. *Szinte biztos, hogy a terapeutám most csuklik.*

Erről jut eszembe, felemelem a csuklómat, és megnézem, hány óra van.

– Most el kell intéznem egy telefonhívást, de majd más-kor, persze.

Látom, hogy az öcsém csalódottan leereszti a vállát, amikor elindulok kifelé, hogy behozzam a táskáimat a kocsiból. *Belehaltál volna, ha igent mondasz egy sörre?*

De amikor ő is kijön utánam, már ugyanaz a mosoly van az arcán, mint korábban. Pillanatnyilag nagyon irigylem azért a képességéért, hogy ilyen gyorsan össze tudja szedni magát. Az én fejemben ott marad a szar, róla meg mintha azonnal lepattanna.

– Akkor majd találkozunk! – szól oda, aztán felveszi a napszemüvegét, és belepréseli magát az ostoba kis kocsijába.

Morgok valamit válaszképpen, és legyintek egyet, ami in-tegetésnek is elmegy. Nagyon is tisztában vagyok azzal, hogy mennyire komor vagyok. Eléggé különbözünk mi ketten.

Becsukom az ajtót, és felmegyek az emeleti hálószo-bába. Ki akarok pakolni, és nem fogok hazudni, nagyon megköny-nyebbülök, amikor odafönt is minden olyan makulátlanul tiszta, mint lent. Halványszürkére és meleg törtfehérre fes-tették a falakat. Egy kicsit nőies, de frissnek tűnik. El is mo-solyodom, amikor észreveszem, hogy Billie visszahajtotta az ágytakarót, és egy csokit tett a párnára. Ez már tényleg ne-vetséges.

Gondosan összehajtogatom a ruháimat, és beteszem őket a szekrénybe, aztán a fürdőszobát is berendezem. Pontosan úgy,

ahogyan szeretem. Egyenesen. Rendben. És egy kicsit mániákusan elhelyezve a dolgokat. Vannak olyan szokások, amiket a seregben szed fel az ember, és egy életre megmaradnak.

Amikor megszólal a telefonom, behuppanok a sarokban álló barna hintaszékbe, és fogadom a videóhívást. A terapeutám apró, ráncos arca tölti be a képernyőmet, azt a hatást keltve, mintha távcsövön keresztül kukucskálna rám. A bifokális szemüvegének olyan erős lencsái vannak, hogy valóságos nagyítónak tűnnek. Összevont szemöldökkel néz a telefonjára, mintha valami varázslatot végezne éppen. Egy csomó ezüst karkötő csilingel a csuklóján, amikor forgatja a készüléket.

– Cole, nem is tudom... Semmilyen szögből nem nézek ki túl jól ezen a dolgon – mondja szórakozottan, és apró, ráncos kezével a haját igazgatja.

– Helló, Beatrice! – köszöntöm, és egyáltalán nem érdekelnek a hetvenvalahány éves pszichiáter *szögei*.

Méltatlankodva csettint a nyelvével, miközben kényelmesen elhelyezkedik a székén.

– Már két éve beszélgetünk, és unom, hogy folyton el kell mondanom: hívj Trixie-nek.

Elnyomom a borzongást, ami végigfut a gerincemen. Van abban valami helytelen, hogy egy idős asszonyt Trixie-nek hívjak, és a helyzet az, hogy szeretem bosszantani Beatrice-t.

Elmosolyodom, és figyelem tovább a képernyőt. A rendelője nagyon más, mint az általam ismert összes többi pszichiáteré. Ő az 1900-as évek elejének stílusában berendezett otthonának kényelméből fogadja a betegeit. Az öreg tölgyfa padlót perzsaszőnyegek borítják, és minden sarokban virágállványok állnak pompás zöldnövényekkel megrakva, a hatalmas ablakok előtt kristályok függnek, a falakat olyan képek díszítik, amelyeket az évtizedeken át tartó utazásai alatt

szerzett be. Esküszöm, szinte a képernyőn keresztül is érzem a pacsuliolaj illatát.

Igen, Trixie Bentham egy vicces, öreg hippí. Ennél jobban nem is tudna különbözni tőlem vagy a családomtól. De ő az egyetlen a sok terapeuta közül, aki átjutott a falaimon. Úgy-hogy mindig visszatérek hozzá, mert bármennyire racionális is vagyok, tudom, hogy szükségem van erre a terápiára. Ezért egyeztet bele abba, hogy videóhívásokon keresztül folytassuk a beszélgetéseinket, amíg vidéki száműzetésemet töltöm.

– Akarod, hogy elmondjam, hogy vagyok? És hogy mennyire emlékeztet minden a halott apámra idekint?

Oldalra billenti a fejét, és elmosolyodik.

– Nem tudom, drágám, erről szeretnél beszélgetni?

Ah, ez a szálnalmas játszma a költői kérdésekkel! Az egyik kedvencem. Szó nélkül bámulok vissza rá, ami soha nem múlik, de ettől én még csinálom.

Kivéve ma, mert Trixie vihog, és szemmel láthatóan jól mulat. Aztán feltolja az orrára a szemüvegét, és titokzatosan belesóg a telefonba.

– Összefutottál már a lánnyal?

– Milyen lánnyal? – kérdem szándékosan tettetve a hülyét. Megint nevet.

– Azzal, akiről folyton beszélsz.